

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **VP LOG DEPOT a.s.**, IČO: 06627552
sídlem Vocelova 1176/6, 500 02 Hradec Králové
zastoupený advokátkou JUDr. Alicí Kluzákovou
sídlem Za Poříčskou bránou 365/21, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. 19487/21/5200-11433-706478,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. 19487/21/5200-11433-706478, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud se v této věci zabýval výkladem úpravy lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší stanovené v § 141 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).
2. Žalobce podal dne 8. 4. 2020 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2018, ve kterém zvýšil poslední známou daňovou ztrátu. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) řízení zastavil rozhodnutím ze dne 15. 4. 2020, č. j. 658871/20/2701-52522-609231. Správce daně konstatoval, že žalobce zjistil důvody pro podání dodatečného daňového přiznání dne 28. 2. 2020, a tak byl podle § 141 odst. 2 daňového řádu povinen podat dodatečné daňové přiznání nejpozději v subjektivní lhůtě do 31. 3. 2020. Žalobce tedy podal dodatečné daňové přiznání opožděně.
3. Proti rozhodnutí správce daně žalobce podal odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobce v úvodu podání shrnul, že povinnost podat dodatečné daňové tvrzení vznikne daňovému subjektu tehdy, pokud zjistí, že daň má být vyšší než poslední známá daň. Tato povinnost trvá po celou dobu běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového tvrzení na daň vyšší začne běžet okamžikem zjištěním důvodů pro jeho podání a končí posledním dnem měsíce následujícího po měsíci, v němž daňový subjekt toto zjištění učinil. Stejná subjektivní lhůta a pravidla pro její běh platí i pro podání dodatečného daňového tvrzení na daň nižší, než je poslední známá daň.
5. Rozpor mezi přístupem u povinnosti daňového subjektu podat dodatečné daňové tvrzení na daň vyšší v subjektivní lhůtě a právem takového subjektu v případě daně nižší spočívá v tom, že v případě povinnosti není subjektivní lhůta stanovená v ustanovení § 141 odst. 1 daňového řádu jakkoliv významná. Jejím nesplněním povinnost nezaniká, pouze je doplněna hrozícími sankcemi dle § 250 odst. 1 daňového řádu. Pokud by v § 141 odst. 1 daňového řádu lhůta stanovená nebyla, neohrozilo by to výběr a správu daní, jelikož i tak by byl daňový subjekt povinen dodatečné přiznání podat ve lhůtě pro stanovení daně, tj. v objektivní tříleté lhůtě. U práva podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší má však daná lhůta zcela opačný význam. V případě jejího zmeškání ztrácí daňový subjekt možnost na zjištění skutečné daňové povinnosti.
6. Žalobce má za to, že taková restriktivní úprava neodpovídá cíli správy daní, jímž je správné zjištění a stanovení daně podle § 1 odst. 2 daňového řádu. Právě možnost daňového subjektu podat dodatečné daňové přiznání směřuje k naplnění uvedené základní zásady. Jakákoliv redukce možností revize výše daně ze strany daňového subjektu na daň nižší je pak v přímém rozporu s touto zásadou a popírá předmět a účel daňového procesu. Upozornil na nálezh Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 2095/07, který uvádí, že: „[p]ři vybírání daní nelze vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, ale cílem musí být vybrání daně ve výši správně stanovené.“
7. V důsledku neproporcionálního přístupu (právních důsledků uplynutí subjektivní lhůty) je žalobce zcela znevýhodněn zákonnou úpravou. Dochází tak k nemožnosti stanovení nižší daně, tzn. k reálnému snížení jeho majetku o uhrazenou daň nad rámec jeho povinností, což představuje zásadní zásah do jeho soukromé sféry spočívající v odnětí

nabytého vlastnictví. Pokud daňový subjekt aplikoval daňový zákon nesprávně a tím odvedl státu více, než mu zákon ukládá, a stát mu na druhou stranu neumožní, aby tento „přeplatek na dani“ získal v daňovém řízení zpět na základě podání dodatečného daňového přiznání, neodpovídá takovéto uspořádání práv podmínkám vymezeným v čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

8. Žalobce shrnul, že není možné, aby na jedné straně byl zatížen povinností podat dodatečné daňové přiznání na daň vyšší po celou dobu pro stanovení daně, přičemž jak bylo uvedeno výše, uplynutím subjektivní lhůty povinnost nezaniká, pouze vznikají sekundární povinnosti v podobě sankcí. Na druhé straně je takový postup daňového subjektu zcela vyloučen v případě dodatečného přiznání na daň nižší, resp. vyšší daňové ztráty.
9. Pokud by soud dospěl k závěru, že část ustanovení § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu je v rozporu s ústavním pořádkem, navrhl, aby v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy byla věc předložena Ústavnímu soudu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce charakteru subjektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší.
11. Daňový řád upravuje v § 141 odst. 1 daňového řádu situaci, kdy daňový subjekt po lhůtě pro podání řádného daňového přiznání zjistí, že daň má být vyšší než poslední známá daň. V tom případě má daňový subjekt povinnost podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém tuto skutečnost zjistil, dodatečné daňové přiznání a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Současně je stanoveno, že tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Z uvedeného je tedy zřejmé, že daňový subjekt musí výše uvedenou povinnost splnit jednak v subjektivní lhůtě (tedy do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém zjistil, že má být daň vyšší), jednak v objektivní lhůtě (tj. nejpozději do konce lhůty pro stanovení daně). S nesplněním této povinnosti spojuje daňový řád sankce. Přestože tedy uplynutím uvedené subjektivní lhůty stanovená povinnost nezaniká, nelze dát za pravdu žalobci v tom smyslu, že by daná subjektivní lhůta neměla v daném případě žádný význam.
12. V § 141 odst. 2 pak daňový řád řeší situaci, kdy daňový subjekt po lhůtě pro podání řádného daňového přiznání zjistí, že daň má být nižší než poslední známá daň. Za těchto okolností je daňový subjekt oprávněn podat dodatečné daňové přiznání ve lhůtě podle § 141 odst. 1 daňového řádu. Z dikce zákona je přitom zřejmé, že zákonodárce vztahuje možnost uplatnění tohoto oprávnění výhradně na subjektivní lhůtu stanovenou v § 141 odst. 1 daňového řádu. Po uplynutí této lhůty není daňový subjekt oprávněn této možnosti využít. To podle žalovaného plyne i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2019, č. j. 9 Af 1/2018 - 53, podle kterého „[...] je oprávnění daňového subjektu zcela zřejmě spjato s během subjektivní lhůty dle § 141 odst. 1 daňového řádu.“
13. Podle žalovaného nelze dojít k závěru, že by byly výše uvedené skutečnosti v rozporu s cílem správy daní. Daňový subjekt má možnost v průběhu objektivní lhůty uplatnit své oprávnění na podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší a tím zajistit stanovení daně ve správné výši. Je to však povinen učinit ve stanovené subjektivní lhůtě, jinak jeho oprávnění zaniká. Žalovaný poukázal na skutečnost, že je to vždy daňový subjekt, kdo má povinnost tvrzení a na ni návaznou povinnost důkazní, přičemž

ji musí plnit ve stanovených lhůtách. Žalobce byl tedy povinen sám vyčísřit daň a uvést předepsané údaje a další okolnosti rozhodné pro vyměření daně tak, aby bylo možné daň zjistit a stanovit ve správné výši. Skutečnost, že žalobce neuplatnil své oprávnění pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší (resp. daňovou ztrátu vyšší) včas, nemůže být přičítána k tíži správci daně.

IV. Replika a vyjádření žalobce, duplika žalovaného

14. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých námitkách. Lhůtu uvedenou v § 141 odst. 2 daňového řádu považuje za protiústavní, přičemž správní soudy či Ústavní soud se její ústavní konformitou dosud nezabývaly. Sám žalovaný ve vyjádření přiznává, že v současné právní úpravě daňového řádu existuje vytýkaná disproporcionalita spočívající v odlišném charakteru lhůt dle § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu.
15. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 1 Afs 20/2006 - 60. Závěry tohoto usnesení žalovaný odmítl, neboť došlo ke změně právní úpravy. Žalobce však zdůraznil, že navzdory změně právní úpravy jsou dané závěry analogicky použitelné i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud hodnotil jednotlivé lhůty ve vztahu k ústavním principům a základním zásadám daňového řízení, které jsou v zásadě totožné i dle nové právní úpravy. Je zřejmé, že Nejvyšší správní soud svůj výklad založený na těchto zásadách opírá o základní myšlenku, tj. možnost předložit dodatečné daňové přiznání na daň nižší za shodných podmínek a ve shodných lhůtách jako v případě dodatečného daňového přiznání na daň vyšší. Takovému výkladu však dosavadní úprava v § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu zcela odporuje. Existuje sice jedna subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání, avšak v případě povinnosti k podání dodatečného daňového přiznání na daň vyšší není konečná a má význam spíše pro sekundární povinnosti sankční povahy vůči daňovému subjektu.
16. Žalovaný v duplice uvedl, že je povinen vycházet z presumpce ústavní konformity zákona, tj. musí předpokládat, že je platný a účinný právní předpis v souladu s ústavním pořádkem. Toto je přístup zcela logický a legitimní, neboť zákon (či jiný právní předpis) je až do svého zrušení součástí právního řádu. Uvedená právní úprava je účinná již řadu let a jako taková byla správními soudy opakovaně posuzována. Pokud by tedy v některém z posuzovaných případů příslušný správní soud dospěl k závěru, že je tato právní úprava v rozporu s ústavním pořádkem, předložil by věc Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, k čemuž však nedošlo.
17. Žalobce zaslal dne 13. 9. 2023 vyjádření k rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 2 Afs 363/2019 – 50. Konstatoval, že Nejvyšší správní soud posoudil právní otázku výkladu ustanovení § 141 daňového řádu způsobem, který dává za pravdu jeho argumentaci. S výkladem rozšířeného senátu se proto ztotožnil.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez jednání,

neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal důvodnou.

19. Předmětem sporu je výklad § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu, který mimo jiné vymezuje lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň vyšší (odst. 1) a daň nižší (odst. 2).

20. Podle tohoto ustanovení:

(1) Zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.

(2) Daňový subjekt je oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla pravomocně stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.

(3) Dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, není přípustné, pokud některé z rozhodnutí, z něhož vyplývá poslední známá daň, bylo učiněno podle pomůcek nebo vydáno na základě sjednání daně.

(4) Daňový subjekt je oprávněn ve lhůtách podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování, kterým se nemění poslední známá daň, ale pouze údaje daňovým subjektem dříve tvrzené.

(5) V dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování uvede daňový subjekt rozdíl oproti poslední známé dani a den jeho zjištění; v případě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování podle odstavců 2 a 4 uvede i důvody pro jeho podání.

(6) Lhůta podle odstavce 1 věty první neběží po dobu, kdy není přípustné podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování.

(7) Daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem je splatná v náhradní lhůtě splatnosti, která je shodná s lhůtou podle odstavce 1 věty první.

21. První odstavec vymezuje subjektivní a objektivní lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání na daň vyšší, než je poslední známá daň. Subjektivní lhůta je určena do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém daňový subjekt zjistil, že daň má být stanovena odlišně oproti poslední známé dani. Objektivní lhůta je pak odvozena od lhůty pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu).

22. Druhý odstavec upravuje dodatečné daňové přiznání na daň nižší, než je poslední známá daň. Obsahem této právní normy je odkaz na odstavec první, neboť stanoví, že daňový subjekt je za stanovených podmínek oprávněn podat „ve lhůtě podle odstavce 1“ dodatečné daňové přiznání na daň nižší, než je poslední známá daň.

23. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce podal dne 8. 4. 2020 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 na daň nižší, než je poslední známá daň. Žalobce zvýšil poslední známou daňovou ztrátu o 4 288 431 Kč. V dodatečném daňovém přiznání žalobce uvedl, že důvody pro jeho podání zjistil dne 28. 2. 2020. Spor tedy není ani o tom, že žalobce podal dodatečné daňové

přiznání po uplynutí subjektivní lhůty. Subjektivní lhůta ve smyslu § 141 odst. 2 ve spojení s odst. 1 daňového řádu uplynula dne 31. 3. 2020.

24. Spornou otázkou tedy zůstává výklad slov „*ve lhůtě podle odstavce 1*“ užitých v § 141 odst. 2 daňového řádu - zda jimi zákonodárce myslel lhůtu subjektivní či objektivní.
25. Protože byla tato otázka předložena v jiné věci v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 363/2019 k posouzení rozšířenému senátu, krajský soud řízení přerušil usnesením ze dne 8. 9. 2022, č. j. 31 Af 21/2021 - 58, do doby, než rozšířený senát v dané věci rozhodne a podá závazný výklad sporného ustanovení daňového řádu.
26. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem dne 5. 9. 2023, č. j. 2 Afs 363/2019 - 50, přičemž dospěl k závěru, že daňový subjekt je oprávněn podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší ve lhůtě pro stanovení daně (v objektivní lhůtě). Subjektivní lhůta stanovená v § 141 odst. 1 větě první daňového řádu se pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší nepoužije. Tomuto závěru podle právního názoru rozšířeného senátu svědčí jak jazykový výklad § 141 daňového řádu, který v jednotlivých odstavcích užívá odlišně formulovaných odkazů na lhůtu, resp. lhůty dle odstavce 1, tak i výklad historický a teleologický.
27. Krajský soud na tomto místě s ohledem na uplatněné žalobní námitky uvádí, že rozšířený senát NSS mimo jiné konstatoval, že oprávnění daňového subjektu podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší ve lhůtě pro stanovení daně je zcela v souladu s cílem správy daní, kterým je správné zjištění a stanovení daně (viz bod [41] cit. rozsudku). Zdůraznil potřebu určité rovnováhy mezi oprávněními správce daně a daňového subjektu při možnosti dosáhnout revize stanovené daně (viz bod [43]). Současně podotkl, že i výklad slov „*ve lhůtě podle odstavce 1*“ jako odkazu na obě lhůty (nikoli pouze na lhůtu objektivní) by nevedl k odlišnému závěru, neboť by v souladu s principem *in dubio pro mitius* bylo třeba ustanovení aplikovat při srovnatelných výkladech ve prospěch soukromé osoby (bod [44]).
28. Z rozsudku rozšířeného senátu vyplynul jednoznačný závěr pro posouzení včasnosti dodatečného daňového přiznání podaného žalobcem v této věci. Správce daně a žalovaný nesprávně aplikovali § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu, jestliže posoudili dodatečné daňové přiznání podané dne 8. 4. 2020 jako opožděné. Ačkoli jej žalobce podal po uplynutí subjektivní lhůty, tato lhůta se pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší nepoužije. Zbývá tak posoudit pouze otázku, zda žalobce podal dodatečné daňové přiznání ve lhůtě objektivní.
29. Objektivní lhůta trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Protože byla žalobci za zdaňovací období roku 2018 vyměřena daňová ztráta, končí lhůta pro stanovení daně současně se lhůtou za poslední zdaňovací období, ve kterém bylo možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit (§ 38r odst. 2 věta první zákona o daních z příjmů). Tímto posledním zdaňovacím obdobím je dle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů rok 2023. Lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 tedy začala běžet 1. 4. 2019, ale skončí současně se lhůtou pro vyměření za zdaňovací období roku 2023, tedy 1. 4. 2027. Pokud tedy žalobce podal dodatečné daňové přiznání dne 8. 4. 2020, podal jej řádně a včas v objektivní lhůtě dle § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu. Krajskému soudu tak nezbylo než zrušit napadené rozhodnutí, jímž žalovaný

potvrdil zastavení řízení pro opožděnost podání, pro jeho nezákonnost z důvodu nesprávného výkladu lhůty pro podání dodatečného přiznání na daň nižší.

30. Závěrem soud podotýká, že s ohledem na výklad učiněný rozšířeným senátem neshledal ustanovení § 141 daňového řádu protiústavním. Zdejší soud nemá pochyb o tom, že právní názor obsažený v rozsudku č. j. 2 Afs 363/2019 je ústavně konformní. Také Ústavní soud zdůrazňuje, že obecné soudy mají primárně povinnost provést ústavně konformní výklad zákona. Pouze tehdy, není-li takový výklad možný, měl by obecný soud předložit věc Ústavnímu soudu. To však není případ nyní posuzované věci. S přihlédnutím k tomu, jak vyložil § 141 daňového řádu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, nevyhodnotil krajský soud jako nezbytné, aby věc byla předložena Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Žalobce byl zastoupen advokátkou, náleží mu proto také náhrada nákladů právní služby poskytnuté jeho zástupkyní za tři úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] – celkem 12 342 Kč s DPH. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon v podobě písemného podání ze dne 13. 9. 2023, neboť se z hlediska obsahu jednalo pouze o vyslovení souhlasu s právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. září 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu